

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA PARRÒQUIA DELS SANTS JUST i PASTOR

Sant Just Desvern 21 de Juliol de 2013 N° 29

UN CAMÍ DE FELICITAT (III)

“Feliços els humils: ells posseiran la terra”

“La modernitat posa al centre l'ésser humà, l'individu, que s'afirma a si mateix sense necessitat de ningú més per establir-se com a mesura de totes les coses. És cert que la persona, com a tal, posseeix una dignitat que no és negociable. És veritat que els totalitarismes només són possibles allí on l'ésser humà no és respectat. La modernitat té tota la raó de subratllar el valor de la persona, però sovint aquest valor queda limitat a l'individu, al marge dels altres i fins i tot en contra dels altres. L'afirmació absoluta de l'individu porta a l'individualisme, una manera de situar-se en el món, en la qual l'afirmació d'un mateix es converteix en objectiu i mètode, on el “jo” difícilment fa cas de les veus que li arriben. Aquesta atenció constant per un mateix, la referència permanent del propi món, va endurint i obscurint el cor. Les finestres es tanquen progressivament i augmenta el risc de caure en el buit i en la tristesa. Cert que es busquen antídots contra el mal de l'ànima, i la psicologia s'erigeix en la mestressa que ho pot resoldre tot. Tanmateix, retorna el vell aforisme de Hobbes (“l'home és un llop per a l'home”), circumscrit ara a un mateix: el llop no és fora, sinó dins l'esperit de cadascú. La persona es troba incòmoda, es torna estranya, fins i tot arriba a ser enemiga d'ella mateixa. L'home té el llop dintre d'ell.

L'explicació del que passa va més enllà d'una anàlisi dels mecanismes interns de satisfacció i compensació de la persona; no n'hi ha prou de comprendre les pulsions i els desigs ocults, les emocions no expressades i els traumes sense aflorar. Potser cal explorar la paraula antiga que afalaga la pròpia identitat i sembla fer-la senyora del present i del futur, de la vida i de la mort: “Sereu iguals com déus” (Gènesi 3,5). Heus ací la gran expectativa, posada amb astúcia maligna dins l'esperit humà, que voldria desempallegar-se de la seva condició d'ésser finit i senyorejar el jardí del Paradís. La lluita interior de la persona és titànica, perquè l'enemic a vèncer és precisament l'amic, aquell que ha obert les portes de la vida, aquell que ha decidit de no ser rival ni adversari d'una humanitat pensada a la seva imatge. Tanmateix, l'omnipotent no ha volgut ser prepotent, i per això la humilitat de l'home és una justa resposta a la seva compassió.

La felicitat passa per la humilitat, perquè cal coratge per a ser humils. La persona humil no és un infeliç, un que hagués de dissimular la seva ineptitud amb un capteniment afectat i, en conseqüència, hipòcrita. L'humil no afalaga ni s'autocastiga ni fingeix, no és un neuròtic de la submissió. L'humil és una persona lliure, i molt lliure, que decideix no posar-se a la fila dels altius, dels vanitosos, dels autosuficients; en una paraula, un que decideix no ser déu. L'humil, com el pobre en l'esperit, prefereix la confiança a la rivalitat, es refia més de l'amor que de l'odi. Serà dels importants o el comptaran entre els anònims, serà un home singular o una persona desconeguda, però posseirà la terra. És a dir, amb la seva paciència la farà habitable. Amb el seu refús de la confrontació, hi estendrà l'harmonia. La terra serà una heretat que no quedarà eixorca, ofegada per la violència i per les raons autosuficients.

Que els humils triomfin en la seva lluita significa que és possible somiar en un món nou on regni la justícia. La victòria de la humilitat sobre l'orgull és la condició de possibilitat d'una terra amb futur, no engolida per una lluita homicida, no esquarterada entre mil faccions que pretenen, cadascuna, imposar-se sobre l'altra. Els humils són necessaris perquè, lentament, pacientment, emergeixi un món de coratjosos: persones que, a diferència del que pensa Nietzsche, practiquin, sense avergonyir-se'n “l'evangelí dels humils”.

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Lc 10, 38-42

El episodio es algo sorprendente. Los discípulos que acompañan a Jesús han desaparecido de la escena. Lázaro, el hermano de Marta y María, está ausente. En la casa de la pequeña aldea de Betania, Jesús se encuentra a solas con dos mujeres que adoptan ante su llegada dos actitudes diferentes.

Marta, que sin duda es la hermana mayor, acoge a Jesús como ama de casa, y se pone totalmente a su servicio. Es natural. Según la mentalidad de la época, la dedicación a las faenas del hogar era tarea exclusiva de la mujer. María, por el contrario, la hermana más joven, se sienta a los pies de Jesús para escuchar su palabra. Su actitud es sorprendente pues está ocupando el lugar propio de un "discípulo" que solo correspondía a los varones.

En un momento determinado, Marta, absorbida por el trabajo y desbordada por el cansancio, se siente abandonada por su hermana e incomprendida por Jesús: "Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola con el servicio? Dile que me eche una mano" . ¿Por qué no manda a su hermana que se dedique a las tareas propias de toda mujer y deje de ocupar el lugar reservado a los discípulos varones?

La respuesta de Jesús es de gran importancia. Lucas la redacta pensando probablemente en las desavenencias y pequeños conflictos que se producen en las primeras comunidades a la hora de fijar las diversas tareas: "Marta, Marta, andas inquieta y nerviosa con tantas cosas; solo una es necesaria. María ha escogido la parte mejor, y no se la quitarán" .

En ningún momento critica Jesús a Marta su actitud de servicio, tarea fundamental en todo seguimiento a Jesús, pero le invita a no dejarse absorber por su trabajo hasta el punto de perder la paz. Y recuerda que la escucha de su Palabra ha de ser lo prioritario para todos, también para las mujeres, y no una especie de privilegio de los varones.

Es urgente hoy entender y organizar la comunidad cristiana como un lugar donde se cuida, antes de nada, la acogida del Evangelio en medio de la sociedad secular y plural de nuestros días. Nada hay más importante. Nada más necesario. Hemos de aprender a reunirnos mujeres y varones, creyentes y menos creyentes, en pequeños grupos para escuchar y compartir juntos las palabras de Jesús.

Esta escucha del Evangelio en pequeñas "células" puede ser hoy la "matriz" desde la que se vaya regenerando el tejido de nuestras parroquias en crisis. Si el pueblo sencillo conoce de primera mano el Evangelio de Jesús, lo disfruta y lo reclama a la jerarquía, nos arrastrará a todos hacia Jesús.

José Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA

DISSABTE:20	20h.	
DIUMENGE:21	11h. 13h.	Gabriel Florença Gabernet.
DILLUNS:22	20h.	difunts família Vila-Oliveras.
DIMARTS:23	20h.	Núria Gaig
DIMECRES:24	20h.	esposos Joan Gallart i Francisca Malaret.
DIJOUS:25	20h.	Maria Segura Medina (funeral)
DIVENDRES:26	20h.	
DISSABTE:27	20h.	
DIUMENGE:28	11h. 13h.	esposos Joaquim Pérez i Elena Castellví. Juan-José Garriga Calonge

HORARI DE MISSES DURANT EL MES D'AGOST

En les vigílies de festa i dissabtes

A les **20h (català) Parròquia.**

En els diumenges i festes

A les **10h (castellà)** a la **Residència Ntra.Sra. de Lourdes.**

A les **12h (català)** a la **Parròquia**